

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 17 marca 2016 r.

Adam Bodnar

II.502.1.2016.MK

Pan

Zbigniew Ziobro

Minister Sprawiedliwości

W nawiązaniu do dotychczasowej korespondencji w sprawie problematyki skuteczności ścigania i osądzania sprawców przestępstwa niealimentacji, stypizowanego w art. 209 Kodeksu karnego (wystąpienie RPO z dnia 5 stycznia 2016 r., II.519.1524.2015 i odpowiedź MS z dnia 1 lutego 2016 r., DWOiP-I-072-2/16), uprzejmię pragnę poinformować, że w sprawie tej zwróciłem się również do Prokuratora Generalnego (pismem z dnia 5 stycznia 2016 r.), który w odpowiedzi z dnia 22 lutego 2016 r. wyraził podzielany przeze mnie pogląd, że celowość skutecznego ścigania sprawców przestępstwa niealimentacji wynika zarówno ze znacznego stopnia karygodności czynów wypełniających znamiona występku określonego w art. 209 k.k., jak i konieczności realizacji celu generalnoprewencyjnego w postaci utwierdzenia w świadomości obywateli przekonania o nieakceptowalności takich zachowań. Jak słusznie ponadto zaznaczył Prokurator Generalny, egzekwowanie wykonywania obowiązku alimentacyjnego nie tylko stanowi czynnik umacniający postawy odpowiedzialnego traktowania powinności wynikających z więzi rodzinnych, ale również służy wspieraniu autorytetu organów wymiaru sprawiedliwości, w tych wszystkich wypadkach, w których obowiązek ten wynika z orzeczenia sądowego albo czerpiąc swą moc z ustawy takim orzeczeniem został określony.

Skuteczne ściganie i osądzanie sprawców przestępstwa niealimentacji jest jednak utrudnione zważywszy na kształt znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 209 Kodeksu karnego, przesądzających o skutkowym charakterze tego przestępstwa.

W tym stanie rzeczy, zważywszy na dobro prawne chronione w art. 209 k.k. zachodzi konieczność szczególnego uwrażliwienia sędziów orzekających w tego typu sprawach na problematykę dot. przestępstw niealimentacji i zagwarantowania szkoleń w tym przedmiocie, szerszego stosowania środków kompensacyjnych, podawania wyroku do publicznej wiadomości czy stosowania kar mieszanych w sprawach dot. przestępstw niealimentacji. Środki te powinny przyczynić się z jednej strony do zapewnienia odpowiedniej reakcji wymiaru sprawiedliwości na tego typu czyny, z drugiej strony zaś winny spowodować wzrost świadomości społeczeństwa o karalności czynu w postaci niealimentacji.

Mając na względzie powyższe, a także zważywszy na okoliczność, że w Ministerstwie Sprawiedliwości podjęta została inicjatywa w kierunku powołania przez Prezesa Rady Ministrów zespołu międzyresortowego, którego zadaniem będzie wypracowanie kompleksowych rozwiązań przeciwdziałających zjawisku niealimentacji, zwracam się z uprzejmą prośbą o dokonanie analizy problematyki podniesionej w niniejszym piśmie i rozważenie podjęcia stosownych działań.

Podpis na oryginale